

ДЖОН БРАНЪР НЕБЕСНИТЕ ОТВОРИ

Превод от английски: Борис Миндов, 1986

chitanka.info

... В същия ден всичките извори на голямата бездна се разпукнаха и небесните отвори се разкриха. И дъждът валя на Земята четиридесет дни и четиридесет нощи.^[1]

* * *

Връзката бе лоша; от високоговорителя идеха всякакви шумове, каквито не би трябвало да има. Аркрайт почувствува за миг пристъп на паника и бързо хвърли поглед през рамо към илюминатора, който случайно беше обърнат към Слънцето. От левия край на слънчевия диск сякаш бе отхапана тясна, дълга ивица.

В това време сред шумотевицата се открии пронизителният, някак прекалено натъртващ глас на Костело:

— Ало, Луна Едно! Аркрайт, чуваш ли ме?

Аркрайт въздъхна дълбоко.

— Да... едва-едва!

— Каква е причината? — долетя отговорът; сега разликата във времето почти бе достигнала своя максимум, защото корабът се спущаше към мястото за кацане. — Моля те, провери преподавателя си!

— Вината не е в апаратурата — каза кисело Аркрайт. — Поглеждал ли си Слънцето напоследък?

— Откакто ти излетя, не съм излизал от базата. — Пукотът от смущенията заглуши последната сричка. — Защо, какво става с него?

— На диска му се е появило такова голямо петно, каквото не съм виждал досега — докладва Аркрайт. — Можеш ли да направиш проверка в обсерваторията?

— Да, разбира се, но не мисля, че те са в състояние да променят нещата.

— Може да ни кажат поне колко време горе-долу ще трае това проклето смущение.

— Възможно е. Добре, ще го сторя. — Костело замълча за миг, като че ли бе закрил микрофона, за да разговаря с някой друг. — В момента колко ти остава до повърхността?

— Около шестстотин и двадесет секунди — отговори Аркрайт, поглеждайки хронометъра. — Спирачните механизми ще започнат да действуват на сто и петдесетата.

— Отлично. Спазваш точно времето. — Дори официалният, насечен говор на Костело не можеше да скрие силното вълнение, което изпитваше. — Ще следим и ще слушаме. Всичко хубаво!

— Благодаря — каза Аркрайт и се отдръпна от ръчките, за които се държеше. Ремъците на противоускорителното кресло плаваха във въздуха; той улови най-близкия и се придърпа към напълнения с въздух дюшек. Като се огледа за последен път, за да се увери, че не е забравил нищо, което при намаляването на скоростта би паднало на пода и би се счупило, той се препаса с ремъците и закопча катарамите.

Е, за добро или за зло, това бе положението.

Зад него, в сърцето на атомния реактор, релетата отговаряха на цъкащия секунда по секунда главен хронометър; амортизьорите се въртяха на винтовите си оси, силата на радиацията растеше и обливаше с поток от гама-лъчи предпазната броня на пилотския отсек.

Точно навреме, на сто и петдесетата секунда, помпите се задвижиха и към центъра на цилиндричната запалителна камера рукна с грохот водопад от гориво. Температурата там достигна почти 4000°C.

Горивото, сковавано досега от студа в неогряваната от Слънцето страна на кораба, изведнъж, за част от секундата, се загоря, разшири се с експлозивна сила и проточи към голата повърхност на Луната нажежен до побеляване език от йонизирани молекули.

Скоростта рязко намаля, сякаш корабът бе спрял внезапно от опънато до скъсване въже. Аркрайт потъна с дълбока въздишка в амортизиращите възглавници. Очите му бяха приковани в отвесната скала, отчитаща височината, на която се намира корабът. Тънкият ѝ стълб от газ несигурно се колебаеше, затова ръцете му бяха готови да включат всеки миг запасния ускорител, ако поради злополука жироскопите се разстроиха и корабът се прекатуреше.

Отвесната скала показваше устойчиво положение; метър по метър и най-послед стъпка по стъпка корабът кацна върху гладката повърхност на Морето; главният хидравличен крак срещна твърда почва; от тежестта на кораба една сгъваема част в края му се прибра,

включи се реле и се разпънаха четири други разтегаеми крака, които стъпиха здраво, и ревът на мотора заглъхна с въздишка, а после съвсем замлъкна.

На Луната беше стъпил човек.

С мъка — след като близо четири дни бе прекарал в безтегловно състояние и дори лунното притегляне затрудняваше мускулите му — Аркрайт се изправи и закричи неуверено към илюминатора. Тоя, който избра, показваше рязката чернота и белота на някаква пръстеновидна стена, разпръснати планини, хълмчета и назъбени скали — и Земята, като синьо-зелен плод на непоносимо черния фон на небето.

— Успях! — извика той от края на кабината към микрофона, сякаш беше човек, който слуша. — Чувате ли ме? Успях!

Поток от слънчеви смущения му се изсмя от високоговорителя; когато се изчисти, Костело, а зад него и много други (като че ли всички участници в програмата) пееха и крещяха, и вече го поздравяваха по радиото.

Най-после, след като врявата поутихна малко, Костело каза:

— Стига! Сега можем да продължим и да предадем съобщенията. Аркрайт, как се чувствуваш като най-прочутия човек в света?

— Запитай ме, когато се върна — отговори Аркрайт сухо. — Още не съм се съвзел от вълнението, че съм тук здрав и читав.

Прекъсна го внезапно смущение от високоговорителя: силно съскане и пукане. Поглеждайки към Слънцето, Аркрайт видя, че петното в края му видимо се разпъзва по диска. То беше така контрастно, като че минаваше през меридиана на Слънцето — но Аркрайт знаеше, че не предстои такова минаване.

Имаше да върши толкова много неща, че през първите двадесет и четири часа от престоя не му оставаше време да мисли за своето постижение. Облече скафандъра и излезе — първо да опита как се чувствува човек, когато се движи при слабо притегляне, а после да се занимае с по-сериозни работи. Товарът му се състоеше главно от научна апаратура, свързана със звукозаписен апарат и телеметричен

прибор; трябваше да ги постави на такова разстояние от кораба, че по-късно, при излитането, да не пострадат.

Насочи антените им към Земята и ги включи на работен режим. Костело го уведоми, че сигналите им са неясни, което почти не учуди космонавта — дори гласът от базата понякога едва се различаваше сред намесващия се шум. С растящо безпокойство Аркрайт поглеждаше към петнистия лик на Слънцето.

— Какво става с онова старче, Слънцето? — запита той.

— Не знаем — призна Костело. — Почти всички обсерватории на Земята са обсадени от хиляди посетители, които лично искат да видят кораба ти; наблюдават го с помощта на средноголеми телескопи. Все пак се свързах с Дътри от Астрофизическата фондация да видя може ли да каже... — прашене и пукот — ... ще продължава. Пусто да опустее, сега ли намери да се случи.

— Как е... — прас! — ... как е там долу при вас?

— Лошо! Обикновеното радио е поносимо, но телевизионните станции са принудени да прекратят предаванията си. На екрана излиза само някаква бъркотия и нищо друго.

Този път шумът беше като приливна вълна. Тя като че плисна от високоговорителя и удари Аркрайт с почти осезаема сила. Аркрайт почака да затихне.

— Няма да я бъде тая работа — каза той кисело. — Ще гледам да налучкам... — пук — ... налучкам време, когато изригванията от петното не са толкова силни. Нареди — ... пррр — ... нареди някой да следи връзката.

— Дадено. Не се безпокой за това. Смущенията се превръщаха в един фон от постоянно пулсиране и бушуване. Аркрайт изключи приемателя и погледна Слънцето. «Прилича на бухнал пудинг — помисли той ни в клин, ни в ръкав — с плънка от огромни зърна касис.»

През времето, с което разполагаше, не можеше да върши изследвания много далеч от кораба, обаче все пак имаше гайгеров брояч, който да носи със себе си за всеки случай, а в единия край на кабината се намираще сравнително добре комплектувана и извънредно компактна лаборатория, за да прави бързо анализи на скални образци, ако му се видеха интересни. Разбира се, всички данни за състава на Луната, получени от първа ръка, бяха важни, но скалите, съдържащи

например водни кристали, щяха да решат въпроса дали е възможно да се създаде в скоро време лунна колония, която да се издържа сама, или това никога няма да стане.

Бурята от слънчева радиация бавно приближаваше връхната си точка. Около седмица след кацането му се очакваше Слънцето да залезе, но все му се искаше, колкото и смешно да изглежда, лунната нощ да настъпи по-рано, тъй че залязването на Слънцето да намали непрекъснатите радиосмущения.

Мъчително беше да се вслушва в слабите, неясни гласове, които стигаха до него от Земята; много пъти се отказва ядосан, неспособен да разгадае бъркотията от звуци. Бе очаквал постоянна връзка с хората в базата, за да облекчи скуката, която можеше да възникне по време на престоя му, защото щеше да му остане много малко работа, щом проучеше близката околност. Апаратурата сама се грижеше за себе си.

Все пак имаше скални образци, които трябваше да анализира в епруветките, а когато намери търсената вода, инсталира малък слънчев дестилатор, за да докаже, че тя може да се извлича.

Постоянно се връщаше при радиото, с надежда да улучи поне временно затишие сред шума. Когато му се удаде такава възможност, изрази безсилието си пред Костело, който се помъчи да го ободри.

— В края на краищата нали няма да продължи вечно — долетяха неясно думите от пращящия високоговорител. — Щом стигнахме веднъж Луната, тя ще ни чака да я посетим повторно. Не е толкова важно, че ще разполагаме само с данните, които ти ще успееш да донесеш. Впрочем... — пук.

— Повтори, моля! Повтори! — завика Аркрайт, но високоговорителят зафуча като раздразнена котка, и след като почака пет минути, космонавтът се отказа.

Знаеше, че новината за кацането му е развълнувала света; Костело му бе прочел извадки от информацията и статиите за него. Много хубаво и ласкателно беше да го приветствуват като втори Колумб, но Аркрайт чувствуваше, че пращането на радиото му действа на нервите. Останалото можеше да чака до завръщането.

Той извади комплекта от биологични уреди, които съставляваха част от екипировката му, и тръгна да провери дали едно странно петно, което бе забелязал на скалите, няма да се окаже жив организъм.

Спешният сигнал дойде около шест часа преди залез-слънце; Аркрайт се намираше далеч от кораба, още работеше върху петното и току-що бе стигнал до заключението, че то е просто разяждащо вещество. Затвори кутията с уредите и се върна в кабината.

Думите едва се различаваха сред бръмченето и пукота по трасето. Но долови достатъчно, за да разбере, че се обажда Костело и че явно бърза.

— Какво има? — запита той високо и ясно.

— Не можем да получим никакви данни от спектрографите ти — изкрещя му Костело в отговор.

— Не се учудвам! — каза Аркрайт. Предаването беше с развивка, като в телевизията.

— Можеш ли да разчиташ спектрограма?

— Не зная дали ще успея без таблица. Защо се интересуваш?

— Във всеки случай, моля те, излез и виж какво можеш да направиш.

— Защо е нужно да се бърза? Когато Слънцето залезе след няколко часа, смущенията ще намалеят дотолкова, че ще имате възможност да получавате данните.

— Именно това не можем да чакаме. Трябват ни сведения за слънчевия спектър от космическото пространство.

Аркрайт замълча за момент, после каза:

— Предполагам, че Дътри ти се е обадил. Какво е неговото мнение?

— Трябва му тая спектрограма, за да може да си състави мнение. Моля те, отбележи си на какво иска да обърнеш внимание.

Аркрайт взе молив и бележник и записа няколко десетки кодови числа, които Костело прочете; за много от тях се наложи да иска повторение. Накрая подсвирна.

— Помоли Дътри да не се прави на глупак — каза той. — В слънчевата светлина няма толкова много водородни линии!

— В спектрограма от космическото пространство може да има — отвърна Костело, след като помълча. — А окаже ли се, че има, явно не би било все едно.

— Добре — повдигна рамене Аркрайт. — Ти командуваш. Ще трябва да побързам с тая работа, Слънцето скоро ще залезе.

Той си сложи космическия шлем и отново излезе навън.

Спектрографите бяха четири на брой; един беше насочен към Слънцето, другите — към интересни звезди, чиито спектри щяха да дадат ценни сведения за звездните процеси. «Разбира се — помисли си Аркрайт равнодушно, — само аз мога да поставя слънчевия спектрограф най-далеч от кораба, нали?»

Застана в сянката на уреда и повдигна козирката над визьора на шлема, за да погледне ослепително яркия образ в обектива. Когато започна да го вижда ясно, изсумтя от смайване.

Дътри беше прав: водородните линии бяха повече!

Сложи бележника на коляното си и свери кодовите числа с видимия спектър; отмяташе всяко намерено число, а после прибави и още няколко, които Костело не му бе дал. Нещо в тия последни числа го накара да се замисли и като се облегна, Аркрайт зачука с молив по шлема си.

Доколкото си спомняше, такива числа изобщо не биваше да има.

Когато се върна в кораба, беше намръщен.

— Е? — попита Костело с едва прикрито нетърпение. — Какво установи?

— Всичко, което искаше, и още нещо отгоре — отвърна Аркрайт и му се стори, че през шума чу дълбока въздишка. — Не зная точно какво се е случило, но нещо трябва да е ударило Слънцето право в слънчевото сплитане. — Запита се дали Костело намира шегата забавна. — Някои от тези линии спадат към милионните величини. Какво търсят на повърхността, дявол да ги вземе?

— Не зная — каза Костело. — Но се надявам, че Дътри знае.

Всичко друго, което вероятно добави, се загуби в хаотичния шум.

Аркрайт се върна загрижен при спектрографа и още веднъж го погледна внимателно, преди Слънцето да се бе спуснало окончателно зад планините, образуващи пръстеновидната стена на кратера. Легендарният звяр, който според поверието го поглъщаше при затъмненията, сега като че отхапваше цели късове от края на диска му.

Щом то изчезна напълно, Аркрайт насочи слънчевия спектрограф, към следващата звезда от своя списък. Това му отне

много време, тъй като трябваше да пренастрои прецесионния часовников механизъм и да сложи по-голям обектив с по-дълъг фокус. Докато свърши, стана му ужасно студено, макар че скафандърът му бе изолиран, но трябваше да се примири с това и едва два часа след залез се прибра в кораба.

«Смущенията от Слънцето сега ще бъдат заглушени до известна степен от Луната», помисли си той. Повика Костело и с радост установи, че шумът е малко по-търпим.

— Е, какво казва Дътри — попита той.

— Имай търпение, драги! Да не мислиш, че е имал време, за да смели сведенията? И Уолд от обсерваторията на Маунт Паломар ни препира; аз му предадох същите данни. Изглежда, че бъркотията в международните съобщения най-после е накарала всички да те забравят. Както винаги вдигат врява и питат защо правителството не *направи* нещо...

— Така и предполагам — каза Аркрайт. — Е, ще ми предадеш какво казват, нали? Този спектър ме безпокои.

Той прекъсна радиовръзката, за да си приготви ядене; храни се с отворен бележник пред себе си, вторачен в знаците, в които се мъчеше да намери някакъв смисъл.

Когато свърши, реши да излезе да погледа Земята.

Блестящите очертания на планетата заслепяваха поради яркостта, придавана им от въздуха и водата; сега, когато Слънцето бе залязло, тя изпъкваше със сиянието на Луната, гледана от Земята. Аркрайт предварително знаеше тази разлика, но друго беше да я види с очите си.

Дълго време се вира в нея.

А после така внезапно, като че някой натисна електрически ключ, пламна светлина и осветената част на диска стана ослепително, невероятно ярка.

Силният блясък го накара да извика и да вдигне ръце пред очите си; пурпурната следа от картината опари като огън ретината му. Едва когато с недоумение и примигвайки погледна през тъмния визьор, разбра какво вероятно... какво *сигурно* се бе случило.

Обърна се и затича нагоре по стълбата към херметичната камера на входа, като проклинаше мудното действие на механизма ѝ. Щом се

отвори вратата, втурна се през кабината към микрофона и започна да крещи в неумолимата му черна паст:

— Костело! Който и да е! Чувате ли ме? Какво стана?

Гласът, който долетя до него през хаоса от шум, по-силен от когато и да било преди, принадлежеше на непознат човек; той беше истеричен, изливаше яростния си гняв в празното пространство:

— *Слънцето избухна!*

* * *

Безмилостният блясък на набъбналото Слънце играеше по лицето на Земята като огнепръскачка. Вцепенен, без да се помръдне нито за да яде, нито за да пие, нито за да си легне да спи, Аркрайт седеше и наблюдаваше.

За известно време — през първите няколко часа, докато върху повърхността на планетата още имаше места, недокоснати от огнения пръст — той успя да съпостави няколко факта, получени от хора, които сред разрухата бяха запазили достатъчно спокойствие, за да му разкажат какво става — без да се интересуват кой ги чува, дори без да са сигурни, че някой ги чува.

Разказваха за невероятни урагани, опустошаващи цели континенти, когато по пладне атмосферата за миг се загорява дотам, че се превръща в кипящ вихър; за димящата от пара морска повърхност, по която се пукат тъмни мехури, като че дъното на океана е гигантска тенджерата; за приливни вълни, връхлитащи с рев върху брега на двадесет, петдесет, сто мили навътре. Разказваха за безкрайни изсушени от лятото равнини и гори, лумващи за миг в пламъци; за срутващи се градове, за хора, овъглили се по-бързо, отколкото при атомна експлозия.

След първото пълно завъртане на Земята около оста ѝ вечните ледове се стопили; морското равнище се повишило неимоверно много. По това време студените вечни води на океанските дълбини трябва вече да са приближили точката на кипенето; нямало да останат заснежени върхове по планините, нито течаща вода в по-плитките реки...

По-късно въздухът се изпълни с толкова много облачни изпарения, че Аркрайт виждаше само еднообразен диск, гол и пуст като повърхността на Венера.

Поглеждайки през първия час към хоризонта, той забеляза как лунните върхове, които улавяха последната слънчева светлина, пламнаха в тъмночервено, а после няколко от тях рукнаха. Сеизмичните трусове все още показваха, че страната на земния спътник, която никой човек дотогава не бе виждал, също е опалена от знойната горещина.

Аркрайт бе очаквал, че потокът газ, изхвърлен от Слънцето, ще достигне системата Земя-Луна и ще я погълне — но след като това не стана през първите няколко часа, значи нямаше да се случи. Избухването беше малко в сравнение с онези, при които се създават нови звезди; Слънцето бе разширило обсега си и щеше да погълне Меркурий, може би дори Венера, но по-нататък нямаше да стигне.

Ала Слънцето бе свършило работата си, повече и не можеше да се очаква. Термоелементът, с който разполагаше Аркрайт, беше твърде неподходящ, за да се използва при разстояние двеста и петдесет хиляди мили; но той все пак направи опит и скалата безмълвно посочи, че температурата при екватора на Земята се е покачила с шестстотин градуса.

Най-после Аркрайт заспа на поста си; с отметната назад глава и отпуснати крайници потъна с радост в безчувствеността на пълното изтощение.

След това времето за него минаваше в нещо като унес. Ту гледаше сияйното, еднообразно валмо от облаци над главата си и не можеше да си спомни какво значи то всъщност, ту се ослушваше в бученето на атмосферните смущения без капка надежда, че отнякъде може да се чуе глас, който се обажда.

Чудеше се защо полага усилия да оцелее и съобрази, че когато Слънцето изгрее отново над Луната, ще бъде лишен от тази възможност.

Дългата лунна нощ приближаваше края си. Когато хронометърът показва, че е почти свършила, той облече отново скафандъра си, движейки ръцете си по закопчалките, като че бяха чужди, и излезе от

космическия кораб да чака последната зора. Това му се стори по-логично, отколкото да трепери под безполезната защита на кораба или да се крие в някоя пещера сред скалите.

Застанал на равнината на Морето, отново обърна жадно очи към Земята. Тя беше толкова бляскава в новата си облачна премяна, че приличаше на нова гигантска звезда в небесата, а не на свят.

Мислеше за неща, които бе вършил, за места, където бе ходил, за хора, които бе наричал свои приятели... но които никога вече нямаше да види. Искаше му се да беше поне поет, за да напише епитафия, да създаде някакъв шедьовър, който някое незнайно чуждоземно същество да намери и да разчете след милион години, та да научи как е загинала една раса...

«Добре или зле бе загинала?» — чудеше се той.

Това беше краят на Хитлер и Наполеон, на Атила и Чингис хан — дотук добре. Но беше също краят на Исус, Буда и Конфуций; на Галилей, Нютон и Айнщайн; на Бетховен. Крайслер и Армстронг; на Фидий, Микеланджело и Пикасо; на Омир и Шекспир...

Как можеш просто да вземеш писалката и да напишеш КРАЙ на една история, която е траяла около два милиона години?

Стоя толкова дълго в унеса на спомените, че мина известно време, докато някакъв факт проникне в замаяния му от скръб мозък. Тогава Аркрайт се сепна и се огледа.

Слънчева светлина заливаше пейзажа; дълги утринни сенки се точеха полегато към хоризонта. Но той беше още жив.

Не повярвал, той се обърна и втренчи поглед надолу право в изгряващото Слънце. То беше безформено, разлято, обвито от собствените си изригнали газове и на вид по-голямо от преди. Но вече не толкова ярко, че да го умъртви.

След като толкова отдавна се бе примирил с неизбежността на смъртта, трябваше да мине известно време, за да свикне с мисълта, че ще остане жив. Когато разбра, че е жив, дълго крещя неистово, радостно, докато изтощението и мисълта как може да използва това отлагане на присъдата го отрезвиха.

То действително можеше да бъде само отлагане на присъдата. Избавлението му от оковите на Земята беше временно; той не би могъл да изкара до края на живота си тук без храна, вода, кислород...

Възможно бе да има хора, надживели ада на новообразувалата се звезда в подземни убежища: в дълбоки мини, в противоатомни скривалища. *Възможно бе.*

Имаше само един начин да узнае това. Трябваше да се върне.

Повърхността на Земята се бе изменила до неузнаваемост. Вълнуващите се маслени морета, попарените и изровени пасища, разрушените градове, подаващи се от новообразувани заливи — това беше картина на ад, забулен от гъсти кълбести облаци пара и големи черни слоеве бавно разпръсващ се дим.

Докато летеше с космическия кораб на планерните му крила, Аркрайт поглеждаше загрижено надолу всеки път, когато яростните удари на раздирания въздух му позволяваха, и търсеше признаци на живот.

Но какъв живот би могъл да оцелее след горещината и радиацията, бликнали от Слънцето?

Избра място за кацане върху някогашно тресавище; почвата беше така спечена, че се бе превърнала в гладка суха кал, чиято повърхност се накърняваше само от останките на няколко разпръснати дървета, станали на въглен. Невъобразими електрически бури бушуваха на хоризонта; не смееше да лети по-нататък, за да не попадне в тях.

По-добро място за кацане не можеше и да се намери; плъзга се по него хиляда ярда, очаквайки всеки миг колелата му да срещнат пукнатина и да се разбие в земята, но успя да спре благополучно.

Щом можа да се отдели от командното табло, извади комплекта химически прибори и излезе да направи някои анализи. Те нанесоха окончателен удар на надеждата му, че е възможно да има оцелели хора.

Във въздуха нямаше никакъв кислород; зловонни водни пари и въглероден двуокис в невероятно изобилие от развилото се огромно горене ведно с азота и водорода запълваха тази липса. Без кислород не можеше да има живи организми; без живи организми растителността беше обречена на загиване.

Облече скафандъра и се помъкна към брега на морето, което лъщеше оловносиво на една миля от него. Преди разтапянето на вечните ледове то отстоеше на петдесет мили оттам — ако бе

определил правилно настоящото му местоположение; сега очерданията на брега толкова се бяха променили, че трудно можеше да се познае.

Морето се блъскаше в брега, димящо от пара; то гъмжеше от леш. Разкъсани риби, изхвърляни от една вълна, се връщаха обратно със следващата. Измери температурата му; дори и сега тя беше с по-малко от десет градуса под точката на кипене.

Без каквато и да било реална надежда, Аркрайт извади няколко чашки на Петри с хранителна среда, мислейки, че върху тях може да се развият поне носени от въздуха спори. Седнал в очакване на резултат, той гледаше към закрития от изпаренията хоризонт.

«Водите се усилваха твърде много на земята»^[2] — прошепна той. Трябва да е било така в Началото: въздухът — изпълнен с въглероден двуокис от угасващите вулкани и пара от изстиващите океани. И континенти, и океани — еднакво лишени от живот.

— Всичко това се е случвало вече — заяви той на света. — «Всичко живо, що се намираше по лицето на земята, се изстреби.»^[3]

Откъде впрочем беше това? Помисли малко и си спомни. Разбира се: от описанието на Ноевия потоп.

«Действително ли е станал този потоп?» — питаше се Аркрайт. Знаеше, че това предание е било широко разпространено — толкова широко разпространено, че едва ли беше легенда. Евреите го наричали Ной, гърците — Девкалион^[4], вавилонците, чийто вариант бил най-древният, го знаели като Ут-напици. Да, голям потоп е бил тогавашният — ала този беше по-унищожителен. Ной взел със себе си своето семейство и представители на всеки вид птица, звяр и насекомо. Той бил готов да започне наново.

Ала Аркрайт беше сам: като разгледа чашките с хранителна среда, установи, че на тях няма нищо.

По-късно на лабораторната си маса погледна истината в очите. Морето беше безжизнено, въздухът — негоден за дишане, земята — гола. Аркрайт беше не само последното човешко същество, но и последната жива твар на Земята.

Отново взе равнодушно една от чашките с хранителна среда и нададе вик на изумление. На повърхността ѝ имаше неясно петно от малка колония бактерии.

В каква хранителна среда се бяха появили? Трескаво провери бележките си и се отдръпна разочарован. Чашката е била чиста, когато

я е донесъл в кораба.

Била е чиста, когато я е донесъл в кораба.

Не, той не беше единственото живо същество на Земята.

Защото там, навън, нещата бяха такива, каквито са били в Началото, когато животът се е зародил на Земята: морето безжизнено, въздухът негоден за дишане, земята гола — но *чакаща*.

Усмихнат, разбрал вече какво трябва да прави, Аркрайт се изправи и отвори въздушния шлюз.

* * *

«Ной излезе, и с него синовете, жена му и снахите му: излязоха от ковчега и всичките животни, всичките птици, всичко, що се движи по земята, според родовете си.»^[5]

[1] Библия, Битие (гл. 7: 11, 12). — Б.р. ↑

[2] Битие, глава 7:19. — Б.р. ↑

[3] Битие, глава 7:23. — Б.пр. ↑

[4] Според гръцката митология бог Зевс, възмутен от покварата на хората, им прати потоп. Спасили се само Девкалион, Прометеев син, и жена му Пира, с помощта на грамаден ковчег. Когато водите се отдръпнали, Зевс заповядал на Девкалион и Пира да съберат камъни и да ги хвърлят през главата си, без да се обръщат. От камъните се появили хора, които заселили отново земята. — Б.пр. ↑

[5] Битие, гл. 8: 18, 19. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.